

Neděle 19. po sv. Trojici

J8,31-59

10.10.2021

křest

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je, který přijíti má.

Introit:

A ty, Izraeli, služebníku můj, Jákobe, tebe jsem vyvolil,
potomku Abrahama, mého přítele,
tebe jsem vychvátil z končin země, zavolať jsem tě z odlehlých míst.

Píseň: 26

Čtení: Gn3,1-13

Píseň: 631

Křest

Jako kazatelka sboru jsem byla požádána rodiči Viktorem a Lucií Cílkovými, abych pokřtila jejich syna Tomáše Cílka. Za duchovní matku si vybrali členku železnobrodského sboru Dianu Lukášovou. Staršovstvo sboru s tímto rozhodnutím souhlasí.

Prosím rodiče a kmotru, aby předstoupili a poslyšte ustanovení křtu:

Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.

Vyznání víry:

Nyní, milí rodiče a kmotro, vyznejme společně s celou církví a s tímto shromážděním víru v Boha Otce, Syna i Ducha svatého, na kterou toto dítě má být pokřtěno. Učiňme tak slovy apoštolského vyznání víry, které spojuje křesťany všech dob a církví.

Otázka rodičům:

Milí rodiče, vyznali jste společně s celým shromážděním křesťanskou víru. Ptám se vás, zda si na jejím základě přejete, aby vaše dítě bylo pokřtěno v Krista? Jestliže tomu tak je, odpovězte: *Ano.*

Otázka kmotře:

Milá kmotro, rodiče tě přizvali ke strážné službě pro své dítě. Ptám se tě proto: Přijímáš tuto službu? Jestliže se k tomuto zavazuješ odpověz: *Ano, s pomocí Ducha svatého.*

Otázka rodičům a kmotře:

Dále se vás ptám, rodiče i kmotro, zda chcete své dítě v této víře slovem i příkladem svého bohabojného života v církvi Kristově vychovávat? Je-li tomu tak, odpovězte: *Ano, s pomocí Ducha svatého.*

Otázka presbyterům a sboru:

Obracím se na vás, zástupci sboru i na sborové shromáždění. Přijímáte toto dítě do společenství Kristovy církve v tomto sboru a ptám se vás, budete svými modlitbami, pastorační péčí toto dítě nadále toto dítě nadále doprovázet? Je-li tomu tak, odpovězte: *Ano.*

Otče, řekni jméno:

Křest:

Tomáši, křtím tě ve jméno Boha Otce, Syna i Ducha svatého

Požehnání křtěnému:

Boží požehnání, spočiň na tobě, a zůstaň s tebou navždy. Amen.

Píseň: 202

Kázání: J8,31-59

Ježíš je v chrámě. Každý den učí ty, kteří se shromažďují kolem něho. Lidé přicházejí i odcházejí. Tak jako my; i my přicházíme, někdo každou neděli, někdo jen občas.

Jedni do chrámu přicházejí, protože uvěřili. Další jsou tak naštvaní na Ježíše, že jej chtějí zabít. Další už nikdy toho Ježíše nechtějí slyšet. Další už s ním nechtějí mít nic společného.

Zdá se, že přeci jen někteří uvěřili. Tak můžeme číst ve verši, který předchází našemu oddílu. Hurá! Avšak ouha. Ještě něco zbývá.

Náš příběh začíná slibně. Ježíš těm, kteří uvěřili, vyjevuje, co znamená učednictví. Možná, že bychom si nejprve měli říci, co vlastně učedník dělá. No, prostě žije se svým mistrem ráno, v poledne, večer, když bdí, i když spí. Tak do takového učení jste, milá Lucko a Viky, dnes dali svého synka. A ještě něco znamená to učednictví. *Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu*

mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. Slavná to věta, která se hrála v dějinách našeho národa nejednu důležitou roli.

O jakou pravdu a o jakou svobodu zde běží? Není divu, že tato věta vzbudí u posluchačů nevoli. Jsme svobodni nebo nás něco znesvobodňuje? A pokud ano, tak co? Dochází ke střetu, který vyvrcholí na straně Ježíšově tvrdými slovy a na straně posluchačů tuhým odporem.

Možná, že nám připadá tento spor již dávno vyřešen. Možná, že je pro nás již zbytečné se hádat o to, kdo je koho synem. A kdo je koho dědicem.

Myslím si však, že téma, které zde Ježíš otevírá, je stále živé. Doposud Ježíš mluvil o tom, že je třeba věřit v slova, která Ježíš říká. Nyní jako by obrátil a začal o tom, že víra nestačí. To, že člověk věří, to je dobré, ale...

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu.“ Tak o této svobodě mluví Ježíš! Ano, jsme svobodni, nikdo nám neurčuje život, můžeme se rozhodovat, ale až potud, pokud nám ve dveřích neleží hřích, nedychtí po nás a my jeho svodům – tak jako Kain – podlehneme. Tedy uděláme něco, co je v rozporu s vírou v Ježíše Krista.

A zase jsme trochu v situaci, kdy bychom konkrétně chtěli vědět, co tedy činit? Není náhodou, že je zde pře vedena o synovství Abrahamovo.

Abraham jako praotec víry. Abram jako ten, který se vydal z Uru na cestu učednictví, tedy poznávání Boha. Poznávání Božích skutků. Poznávání toho, že když se vytrácí víra, začnou se dít podivné věci, kterým bible říká hřích. Nejednou se zapletl Abraham do sítí nevíry a hříchu.

Na životních příbězích Abrahama, jeho víry i nevíry, jeho zápasech o činění věcí dobrých, se můžeme orientovat. A na životech vašich, milá Lucko a Viky, se bude váš pacholík orientovat a pozná, jestli vaše skutky jsou vedeny vírou, nadějí a láskou, či nikoli.

Není divu, že když se takto vyjeví pravda o člověku, že někteří vezmou kámen do ruky a chtěli by Ježíše Krista nejen ukamenovat, ale i ukřižovat.

Vím, že jste símě Abrahamovo, ale hledáte mne zabít; nebo řeč má nemá místa u vás. Ježíš nepopírá synovství Abrahamovo těm, kteří s ním vedou spor. Ježíš nám nebere to, že jsme mnozí potomky mužů a žen víry, ale to nestačí. Musíme – jak správně překládají kraličtí – udělat pro jeho *slovo* v sobě místo. Tedy měli bychom s tímto slovem, tedy Ježíšovským životem, smrtí i zmrtvýchvstáním udělat ve svém životě místa. Nechat tento příběh v nás pracovat a naše činy nechť jsou odrazem tohoto příběhu.

Ježíš chce, abychom byli syny jeho Otce, tak jako Abraham. Kdo chce být Božím synem, musí přijmout slova Ježíšova, slova o pravdě, otroctví i svobodě, která je nám dána.

Proč mluvení mého nechápáte? Ježíš nečeká na naši odpověď, na naše výmluvy Evina a Adamovského ražení. Ježíš na otázku *proč* odpovídá sám. Vrací nás na samý začátek do podobenství o Bohu a jeho stvoření. Nechali jste se svést tím, kdo mluví polopravdy, kdo lež vydává za pravdu. Nechali jste se svést tím, kdo pravdu vydává za lež. Nechali jste se odvést svými představami o svobodě, otroctví a Bohu. Tak jako vzpurný pubertální syn či dcera jste se chtěli emancipovat od Boha a tím od Krista.

Proto jakmile se začne o hříchu, o odcizenosti, o zlu, utíkáte se k falešnému pochopení vlastního života. Raději tak jako Eva s Adamem volíte smrt místo života.

Kdybychom zde náš příběh ukončili, nebylo by naděje, nebylo by lásky, náš život by se pohyboval jen od jednoho skutku ke druhému. Ježíš nás však z naší hříšnosti – tedy snahy se vymanit ze své ohraničenosti, sevřenosti a nesvobody – vyvádí: *Amen, amen, pravím vám: Budete-li kdo zachovávat slovo mé, smrti neuzří navěky.* Ano, jde o víru a činění, ale ještě důležitější je zachovávat. Znovu a znovu udělat ve svém srdci místo. Místo pro zachovávatí slov o svobodě v Kristu, o svobodě od hříchu, který po nás dychtí. Místo v srdci pro svobodu Božích dětí, kteří mají díky Ježíši Kristu život věčný.

Dnes jsme směli zahlédnout viditelné znamení křtu. Nechť je pro Tomáše, Lucku i Vikyho, ale i pro nás, s pomocí Boží, začátkem cesty následování, kde víra v Ježíše Krista se přetavuje v skutky dobré.

Amen.

Píseň: 667

Poslání:

Věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána,
jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 636